

Βαρειά φορολογήσετε και τὸ νερὸ ποῦ τρέχει . . .
βάλλετε φόρους, βάλλετε, κι' ἡ ράχη μας ἀντέχει.

“Ο,τι καλὸ κι' ἂν ἔχουμε ἀπάνω σας ἄς μείνῃ,
’στὰ πρόσωπά μας ἄς χυθῇ τοῦ μαρασμοῦ τὸ χρῶμα,
μὲ μᾶς τὸ ἰσοζύγιον τοῦ ἔθνους μας ἄς γίνη,
φορολογήσετε κι' αὐτὴ τὴ σάρκα μας ἀκόμα.
Τοῦ κρέατός μας κόβετε καμμιὰ παχειὰ λωρίδα,
Καὶ τρώγετέ την λαίμαργα μαζί με τὴν πατρίδα.

“Ο,τι κι' ἂν τρῶνε οἱ πτωχοὶ, τὸ ἔθνος ἄς τὸ τρώγῃ,
ὅ,τι κι' ἂν πίνουν οἱ πτωχοὶ, τὸ ἔθνος ἄς τὸ πίνῃ.
Χορταίνετε σὰν Δούκουλλοι μ' ἐμᾶς τὸ σκυολόγι,
κι' ἐμεῖς θὰ σᾶς ὀφείλουμε γι' αὐτὸ εὐγνωμοσύνη.
Τέτοιοι χωριά : αἱ ποῦμαστε ἀντέχουμε εἰς ὅλα,
καὶ οὔτε εὐκολα πολὺ ἀφίνουμε τὰ κῶλα.

Πρέπει νὰ ἦναι οἱ πολλοὶ πτωχοὶ καὶ πεινασμένοι,
καὶ οἱ ὀλίγοι πάντοτε νὰ 'βρίσκωνται χορτάτοι·
πρέπει νὰ στέκουν οἱ πολλοὶ 'στὰ σπήτια των κλεισμένοι,
καὶ οἱ ὀλίγοι νὰ πηδοῦν ἀπάνω 'στὸ Παλάτι.
Πρέπει ὁ κόσμος ὁ πολὺς νὰ δέχεται τὰ βάρη,
κι' ὁ 'λιγοστός ἀπάνω του κανένα νὰ μὴν πάρῃ.

Μ' αὐτὸν τὸν νόμον ἔζησε ὁ κόσμος καὶ θὰ ζήσῃ,
τὴν δύναμί του προσκυνᾷ ἡ κάθε κοινωνία·
δὲν εἰμπορεῖ καθένas μας, βεβαίως νὰ πλουτίσῃ,
γιατὶ τοῦ κόσμου 'στὴ στιγμή χαλὰ ἡ ἁρμονία.
Φτώχεια καὶ πλοῦτος ! . . . ζήτημα τοῦ καθενὸς αἰῶνος,
ἰδοὺ τὸ τέλος κι' ἡ ἀρχὴ τοῦ φοβεροῦ ἀγῶνος.

— Τί εἶδους πόνους;

— Ἐγὼ εἶμαι μοναχὴ καὶ δὲν εἰξεύρω, εἶπεν ἡ Φηλικί-
τη, ἀλλὰ μοὶ φαίνεται ὅτι δὲν εἶναι μικρὸν πρᾶγμα νὰ ἀ-
ρήσῃ μία γυνὴ τὸν σύζυγόν της. Ἡ τύψις τῆς συνειδή-
σεως εἶναι τὸ μεγαλεῖτερον βασανιστήριον, τὸ ὁποῖον κανεὶς
τύραννος δὲν ἐφαντάσθη ποτέ, διότι ὅλοι των τίποτε ἄλλο
δὲν βασανίζουσι παρὰ τὴν σάρκα, ἀλλὰ καθεὶς ἄνθρωπος ὁ-
μως τὸ φαντάζεται διὰ τὸν ἑαυτὸν του, ὡς τὸ ἀσφαλέστε-
ρον μέσον τοῦ νὰ βασανίζεται μόνος του.

— Λοιπὸν ἔχει τύψεις συνειδήσεως ! εἶπεν ὁ Σανούτος ὑ-
ποπτεύων τὴν εἰλικρίνειαν τῆς ἡγουμένης.

— Τί ἄλλο ; εἶπεν αὕτη.

Ἡ φωνὴ τοῦ γέροντος ἱερέως ἐξηκολούθει συγχρόνως
τοὺς στίχους τοῦ ἐξαψάλμου.

α' *Εδῆνέ σε ἡ ψυχὴ μου, ποσαπλῶς σοι ἡ σὰρξ μου ἐν
γῇ ἐρήμῳ καὶ ἀβάτῳ καὶ ἀνύδρῳ.*

*Οὕτως ἐν τῷ ἀγίῳ ὄφθην σοι τοῦ ἰδεῖν τὴν δύναμίν
σου καὶ τὴν δόξαν σου.*

“Οτι κρεσσὸν τὸ ἔλεός σου ὑπὲρ ἱωᾶς, τὰ χεῖλη μου
ἐπαιρᾷσουσί σε.

Οὕτως εὐλόγησέ σε ἐν τῇ ζωῇ μου, καὶ ἐν τῷ ὄνμα-
τί σου αἰρῶ τὰς χεῖρας μου.

‘Ὡς ἐκ στέατος καὶ ποιότητος ἐμπλησθεῖ ἡ ψυχὴ μου,
καὶ χεῖλη ἀγαλειάσεως αἰνέσει τὸ στόμα μου.

Λοιπὸν κανένas πρόστυχος κεφάλι μὴ σηκῶσῃ,
γιὰ τόσα νομοσχέδια μὴ βγάλῃ τσιμουδιά·
εἰς τῆς πατρίδος τὸν βωμὸν τὸ αἷμά του ἄς δώσῃ,
χωρὶς ν' ἀφήσῃ στεναγμὸ ἢ μαύρη του καρδιά.
Κι' ἂν τώρα πάλι ἔπесε ἀπάνω του ὁ κλῆρος,
πρέπει καὶ πάλι νὰ φανῇ γενναῖος, μάρτυς, ἥρως !

Σουρῆς.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Εὐφυῆς Βουλευτὴς τῶν Καλαβρύτων διήρесе τοὺς ἀντι-
πολιτευομένους Βουλευτάς τοὺς μὴ προσερχομένους πρὸς
ἀπαρτισμὸν ἀπαρτίας εἰς δύο : εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι κλαίουں
διότι ὁ Κουμουνδούρος διατρέχει τὸν ἐσχατὸν κίνδυνον, καὶ
εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι κλαίουں διότι δὲν ξεμπερδεύει ὀγλι-
γορώτερον.

Ἡ Πατρινὴ Ἐπιτροπὴ ἡ ἐλθοῦσα ἐνταῦθα ὅπως διερ-
μηνεύσῃ τὴν ἐπιταγὴν τῆς ἐπαρχίας ὅλης ἐναντίον τῶν νέ-
ων φορολογικῶν νομοσχεδίων τοῦ οἴνου ἀνεχώρησεν. Μετὰ
τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ συνεζήτησεν ἐπὶ δύο ὥρας, χωρὶς οὔτε
αὐτὴ νὰ πεισθῇ ὑπ' ἐκείνου, οὔτε αὐτὸς ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς.
Μετὰ τὸ τέλος τῆς συνεντεύξεως τοῖς εἶπεν ὅτι θὰ γίνουιν
καὶ ἐν τῇ Βουλῇ συζητήσεις καὶ βλέπομεν. Τοῦτο ἐθεωρή-
θη ἐλπίς νέας ὑποχωρήσεως τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ, σ. μ. . .
τὸ πρᾶγμα περιορισθῇ εἰς τὸ περὶ οἴνων μόνον νομοσχεδίων
Ἡ ἰδία πατρινὴ ἐπιτροπὴ παρουσιάσθη καὶ εἰς τὸν κ.

*Εἰ ἐμνημόνεον σου ἐπὶ τῆς στρεμνῆς μου, ἐν τοῖς ὄρ-
θροις ἐμελέτων εἰς σέ.*

“Οτι ἐγενήθης βοηθός μου καὶ ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πε-
ρύγων σου ἀγαλλιάσσομαι.

Ἐκολλήθη ἡ ψυχὴ μου ὀπίσω σου, ἐμοῦ δὲ ἀρτελάβετο
ἡ δεξιὰ σου.»

Ἦκούετο ἡ φωνὴ αὕτη, ἥς οἱ φθόγγοι μόλις διακρίνοντο,
καὶ συγχρόνως ἡκούετο ὁ ψιθυρισμὸς τοῦ μεταξὺ τῆς Φηλι-
κίτης καὶ τοῦ Σανούτου διαλόγου.

— Οὕτω λοιπὸν πάσχει ἡ Λυγούστα ; ἔλεγεν ὁ Σα-
νούτος.

— Πάσχει, δὲν θὰ τὴν ἐπισκεφθῇτε ;

— Εὐθὺς κατόπιν, ἀφοῦ ἔλθῃ ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον πε-
ριμένω.

— Θὰ εἶναι πολὺ εὐτυχής, ὅταν σᾶς εἶδῃ.

— Δὲν θὰ τῆς ἀρνηθῶ τὴν εὐτυχίαν ταύτην.

Τὴν στιγμὴν ταύτην εἰσῆλθε τις εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὃν
παρετήρησεν ἡ ἡγουμένη, καὶ ἐννοήσασα ὅτι οὗτος ἦτο ὁ
περιμενόμενος παρὰ τοῦ Σανούτου, ἀπεμακρόνθη μὲ βήμα-
τα βωδὰ καὶ μὴ ἡχοῦντα ἐπὶ τῶν πλακῶν τοῦ ἐδάφους.

Ὁ εἰσελθὼν ἦτο ὁ Μαῦρος. Εἰσῆλθε καὶ δὲν ἔβλεπεν
οὔτε πρὸς τὸ εἰκονοστάσιον, οὔτε πρὸς τὸν θόλον, οὔτε
πρὸς τὸ ἔδαφος, ἀλλὰ περιέφερε τὸ βλέμμα εἰς τὰ στασί-
δια ἀναζητῶν νὰ ἴδῃ ποῦ ἦταν ὁ Σανούτος. Οὗτος δὲ ὑ-
ψωσε τὴν χεῖρα ἐν τῇ σκιά, τῇ σχηματιζομένη ὀπίσθεν

Κ αλλιγάν, ὅστις ἀφοῦ ἤκουσε δύο τῶν μελῶν αὐτῆς ἀναπτύξαντα τὰς ἐνστάσεις τῶν, χωρὶς νὰ τοῖς ἀπαντήσῃ οὐδὲ λέξιν, καὶ ἀφοῦ ἐτελείωσαν ὅσα εἶχον νὰ ποῦν, τοὺς ἀπέπεμψε, προσιπὼν μετὰ τῆς συνήθους εἰρωνίας του :

— Εὐχαριστῶ διὰ τὰς πληροφορίες σας.

Οὐχ ἥττον εἶναι βέβαιον ὅτι τὴν φορὰν ταύτην αἱ Πάτραι δὲν ἐννοοῦσι ν' ἀστείθωσιν, τὸ μαχαίρι ἔφθασε σ' τὸ κόκκαλο· καὶ γενικὴ πεποίθησις ἐπικρατεῖ ὅτι ἂν ψηφισθῇ τὸ περὶ οἴνου νομοσχέδιον, θὰ ἔχωμεν ἀληθῆ ἐπανάστασιν εἰς Πάτρας.

Καὶ οὕτω ἡ εὐχὴ τοῦ **Ἀπηλπισμένου** τοῦ *Μὴ Χάρεσαι* περὶ νέου ἐσωτερικοῦ εἰκοσιένα θὰ ἐκπληρωθῇ, ἀρχομένου ἐκεῖθεν πάλιν ὅπου ὑψώθη ἡ σημαία καὶ τοῦ πρώτου Εἰκοσιένα.

Ὁ δυστυχὴς ἀρχηγὸς τῆς Ἀντιπολιτεύσεως δὲν παύει τέλος πυρούμενος. Ἦδη ὅλον τὸ κακὸν συνεκεντρώθη εἰς τὰ ἀποστήματα τῶν κνημῶν, ὅθεν γίνεται τακτικὴ ἀπορρόφησης ἀφθόνου πύου διὰ τοῦ γνωστοῦ μηχανήματος. Ὁ Βιενναῖος διάσημος Μπιλρότ ἐγνωμάτευσε τηλεγραφικῶς νὰ γίνῃ τομὴ· ἀλλ' ὁ ἡμέτερος χειρουργὸς κ. Ἀρεταῖος, δὲν τολμᾷ νὰ ἀναλάβῃ τοιαύτην εὐθύνην. Ὅχι, διότι θεωρεῖ πλυνόμενον τὸν περικλεῆ συνάδελφόν του, ἀλλὰ φρονεῖ ὅτι ἐκείνος ἔνεκα τῆς ἀποστάσεως δὲν ἔχει ἀκριβῆ γνώσιν τῆς καταστάσεως τοῦ ἀσθενοῦς. Ἄν δὲν συμφωνῇ ὁμοῦ ὁ Ἀρεταῖος μὲ τὸν Μπιλρότ, συμφωνεῖ πληρέστατα ὁ ἐμπειρικός ἱατρός Ἡγούμενος τῶν Καλαμῶν ὅστις πρὸ πολλοῦ ἐπιμένει νὰ γίνῃ τομὴ.

Οἱ συγγενεὶς εὐρίσκονται εἰς ἀληθῆ ἀπόγνωσιν, διότι ἐν ταῖς περιστάσεσιν οἱ ἐμπειρικοὶ παρουσιάζονται ὡς ἀπὸ μηχανῆς θεοί, οὐδεὶς δὲ προκειμένου περὶ ἐσχάτου κινδύνου μένει ἄθεος· ἄλλος ἐμπειρικός ἐκ Σπάρτης, Γιούπης

ὀνόματι, γράφει καὶ ξαναγράφει ὅτι αὐτὸς δύναται νὰ σώσῃ τὸν Κουμουνδούρον.

Πλὴν τοῦ Ἡγουμένου καὶ τοῦ Γιούπης, ἀνεφάνη κατ' αὐτὰς καὶ ὁ ἐμπειρικός κ. Πύρλας, ὅστις λέγει καὶ ξαναλέγει καὶ αὐτὸς ὅτι : ἐγὼ τὸν κάμνω καλὰ, ἀρκεῖ νὰ διώξουν ὅλους τοὺς ἄλλους ἱατρούς. Καὶ ἂν ἐπιτύχῃ εἰς τὴν θεραπείαν τοῦ ὁ Πύρλας, τότε θὰ προσκληθῇ νὰ θεραπεύσῃ καὶ τὴν ἐπίσης νοσοῦσαν Ἱατρικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου, καὶ θὰ πῇ : ἐγὼ τὴν κάμνω καλὰ, ἀρκεῖ νὰ διώξῃτε ὅλους τοὺς ἄλλους Καθηγητάς.

Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ ὁ γηραιὸς πολιτικὸς φθίνει· ἐπὶ τῶν κροτάρων του ἤνοιζαν βαθεὰ κοιλώματα· αἱ παρειαὶ του διηυλακώθησαν· ἡ ῥωμαϊκὴ ἀριστοκρατικωτάτη ρίς του προξετάθη· οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐμεγάλωσαν ὅσον οὐδέποτε καὶ στίλβουσιν ἀπαισίως· πυκνὴ δὲ λευκὴ γενειὰς περιστέφει τὸν πώγωνά του· εἶναι κατὰ γράμμα ἀγνώριστος.

Δὲν ἐκλονίσθη ὁμοῦς ἡ ἐπὶ τὴν ζωὴν πεποίθησις του. Ἐπιμένει καὶ καλὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ἐξοχὴν τῶν Ἀμπελοκήπων· ἡ χαριτόβρυτος κυρία Ρικὰκη προπαρεσκευάσκει τὰ πάντα πρὸς ὑποδοχὴν· ἀλλὰ καὶ οἱ ἱατροὶ ἐπιμένουσιν ἀναβάλλοντες.

Καὶ ἐν τούτοις ἐγένετο ἡ ἐγγείρισις Μπιλρότ, καὶ μετὰ τὴν ἐμπεριστατωμένην τηλεγραφικὴν εἰς αὐτὸν ἀνακοίνωσιν τῆς καταστάσεως τοῦ ἀσθενοῦς, ἐπιμείναντος διατάξαντος μάλιστα ὥστε ἡ ἐγγείρισις νὰ γίνῃ διὰ πολλῶν τομῶν καὶ πολλὰ πλῶν συριγγίων.

Μετὰ τὴν συμβουλὴν ταύτην, πᾶς διαταγμὸς ἐξέλιπεν· χθὲς δὲ τὴν 11^{ην} μεσημβρινὴν ὥραν ὁ ἐπιδέξιος.. Ἀρεταῖος ἐπεχείρησε τὴν ἐγγείρησιν, τοῦ ἀσθενοῦς μὴ θελήσαντος νὰ χλωροφορμισθῇ.

Μοναδικὸν ἔδειξε θάρρος καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν

τοῦ κίονος, ἐνθα ἕστατο, καὶ ἔνευσε πρὸς τὸν Μαῦρον νὰ πλησιάσῃ πρὸς αὐτόν.

Ἐδῶ εἴσθε; εἶπεν ὁ Μαῦρος.

— Ὁμίλει σιγανώτερα, εἶπεν ὁ Σανουτός, εἶναι ἐκκλησία ἐδῶ.

— Βέβαια ἐκκλησία εἶνε, εἶπεν ὁ Μαῦρος, ἀλλὰ διατὶ νὰ μὲ προσκαλέσῃς εἰς τὴν ἐκκλησίαν; μήπως διὰ νὰ προσευχηθῶ; Δὲν εἰξέυρεις λοιπὸν ὅτι ἐγὼ δὲν προσευχήθην ποτὲ οὐδὲ εἰς Τζαμίον;

— Δὲν βλάπτει· δὲν σὲ βιάζω νὰ προσευχηθῇς. Ἀλλὰ μὴ φωνάζῃς. Βλέπεις ὅτι σὲ ἤκουσαν. Τινὲς ἐκ τῶν καλογραιῶν ἀκούσασαι τὴν σαρκαστικὴν ἐκείνην καὶ κρυσταλλίνην φωνὴν τοῦ Μαύρου εἶχον στραφῇ στιγμαίως νὰ ἴδωσιν. Ἀλλ' ἡ ἡγουμένη ἔνευσε πρὸς τούτους ὅτι δὲν πρέπει νὰ προσέχωσι τὸν νοῦν εἰς τὰ γινόμενα ἐκτὸς τῆς ἀκολουθίας.

— Λοιπὸν λέγε, τί εἶναι; εἶπεν ὁ Μαῦρος.

— Μαῦρε, Μαῦρε, εἶπεν ὁ Σανουτός, βλέπω ὅτι ἐπεράσατε καλὰ μὲ τὸν φίλον σου Καρτάτην.

— Διατὶ τὸ λέγεις αὐτό;

— Μοὶ φαίνεται πολὺ ζωηρός.

— Καὶ νομίζεις ὅτι εἶμαι μεθυμένος;

— Δὲν λέγω τοῦτο· ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἔχετε ἀδειάσει φιάλας τινάς.

— Μὴ σὲ μέλει, εἶπεν ὁ Μαῦρος ψυχρῶς.

— Μὲ μέλει, διότι δὲν θέλω νὰ ναυαγήσῃ ἡ ὑπόθεσις, τὴν ὁποίαν θὰ σ' ἀναθέσω.

— Ἐναυάγησε ποτὲ καμμία ὑπόθεσις σου ἐξ αἰτίας μου;

— Ὅχι, ἔχω πολλὴν ἐμπιστοσύνην. Ἀλλὰ κύτταξε μὴ μεθύσουν παραπολύ, καὶ ὕστερα δὲν εἶναι διὰ τίποτε.

— Ἐγὼ ἐγγυῶμαι.

— Λοιπὸν ἄκουσε

Τὴν στιγμὴν τούτην ἡ φωνὴ τοῦ γέροντος ἱερέως, ὅστις ἀνεγίνωσκε μετὰ μεγίστης βραδύτητος ἀπήγγελλε τοὺς ἐπομένους στίχους τοῦ ψαλμοῦ.

α' *Ἐκέκραξα πρὸς σέ, Κύριε, ὅλην τὴν ἡμέραν, διεπέτασα πρὸς σέ τὰς χεῖράς μου.*

Μὴ τοῖς νεκροῖς ποιήσεις θαυμάσια ἢ ἱατροὶ ἀναστήσουσι καὶ ἐξομολογήσονται σοι;

Μὴ διηγῆσεται τις ἐν τῷ τάφῳ τὸ ἔλεός σου καὶ τὴν ἀληθείάν σου ἐν τῇ ἀπωλείᾳ;

Μὴ γνωσθῇσεται ἐν τῷ σκότει τὰ θαυμάσιά σου καὶ ἡ δικαιοσύνη σου ἐν γῇ ἐπιλειλεισμένη;

Καὶ γὰρ πρὸς σέ, Κύριε, ἐκέκραξα καὶ τὸ πρῶτ' ἡ προσευχή μου προσθάσει σε.

Ἦνα τί Κύριε, ἀπώθῃ τὴν ψυχὴν μου, ἀποστρέφεις τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ;

Πτωχός εἰμι ἐγὼ καὶ ἐν κόποις ἔτη νεότητός μου, ὑψωθείς δὲ ἐταπεινώθην καὶ ἐξηπορήθην.

ἐπανειληγμένων τομῶν, μετὰ δὲ τὸ πέρας ἐσφιγξε τὴν χεῖρα τοῦ ἱατροῦ καὶ τὸν πύχαριστήσεν.

Εὐτυχῶς ἐξῆλθεν κατὰ τὴν ἐγχείρησιν ἐπὶ τέλους καὶ αἷμα ἀπηλλαγμένον πύου.

Αὔριον θὰ γείνη ἐγχείρησις καὶ ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ποδός.

Οὐχ ἦτον οἱ ἱατροὶ φοβοῦνται ἤδη τὰς συνεπείας τῆς ἐγχειρήσεως, ἂν καὶ ἡ γνώμη τοῦ Μπιλρότ ἦτο ῥητὴ, ὅτι ἄλλο μέτον δυνατῆς θεραπείας δὲν ὑπάρχει.

Ὁ ἀσθενὴς εἶναι σχεδὸν ἀπύρετος· ἡ δὲ ὀρεξίς του πολὺ ζωηρά.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ

Κατὰ τὴν θεατρικὴν ἐσπερίδα.

Ἐνῶ ὁ Αὐγερινὸς ἐμέθυε τὸ ἀκροατήριον μὲ τοὺς βαρβιτισμούς του ἐπὶ τῆς τροῦμπας ναύτας ἐν ταῖς παρασκευαίς φουρκισθεὶς πλέον ἀπὸ τὸν Αὐγερινόν.

— Δεσὲ μ' ἀφίνουε λέει ἐμεεσένα νὰ χορρῶψω τοὺς τσάμικο με εσεφτὰ μαῖερόια, νὰ τοὺς κάνω καὶ καμμιαζά εἰκοσαριαζά τούμπες, ποὺ νὰ τὰ χαάσουνε.

(Ιστορικός.)

ΑΝΘΥΛΛΙΑ

Μικρὸν πυρετὸν δύναται ν' ἀναφλέξη ἐν δάσος καὶ μία

Ἐπ' ἐμὲ ἐπεστηρίχθη ὁ θυμὸς σου, καὶ οἱ κυβερνισμοὶ σου ἐξετάραζάν με.

Ἐκνύλωσάν με ὥσει ὕδωρ, ὅλην τὴν ἡμέραν, περιέσχον με ἅμα.

Ἐμάκρυας ἀπ' ἐμοῦ φίλον καὶ πλησίον καὶ τοὺς γνωστούς μου ἀπὸ ταιλαιπωρίας.

Κύριε, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου, ἡμέρας ἐπέκραξα καὶ ἐν νυκτὶ ἐνερτήριόν σου.

Εἰσελθέτω ἐνώπιόν σου ἡ προσευχή μου, κλίνον τὸ οὖς σου εἰς τὴν δέησίν μου. »

Καὶ ἡ συνδιάλεξις τοῦ Σανούτου μὲ τὸν Μαῦρον ἐξηκολούθει.

— Ἐχεις ἔτοιμα, ὅλα, ὅσα σοὶ εἶπα· ἡρώτησεν ὁ Σανούτος.

— Ἐτοιμα.

— Ἐφυγαν ὅλοι ἀπὸ τὰ πλοῖα;

— Ἐφυγαν.

— Κανεὶς δὲν εἶναι μέσα;

— Κανεὶς.

— Ἡτοίμασα; τὰς ἐμπρηστικὰς ὕλας!

— Τὰς ἡτοίμασα.

— Εἶναι πολλαί;

— Εἶναι ἄρκεται διὰ νὰ καύσωσιν αὐτὸ τὸ μοναστήριον, καὶ ἄλλα δέκα.

σταγὼν μελάνης νὰ συγκλονήσῃ τὸν κόσμον. Ἄρκει τὸ πυρετὸν νὰ πέσῃ ἐπὶ ξηροῦ χόρτου καὶ ἡ σταγὼν τῆς μελάνης νὰ μεταβληθῇ εἰς μεγαλυφυῆ ἰδέαν.

Ἡ μωρία εἶναι κολλητικὴ.

Ἡ εὐφυΐα μεταδίδεται μόνον δι' ἐνδαμαλισμοῦ.

Ἡ εὐτυχία ὁμοιάζει τοὺς τυφλοὺς, σπανίως ταξιδεύει μόνη. Συνήθως προπορεύεται αὐτῶν ὡς πρόδρομός τις ἡ Ἐλπίς καὶ τὴν ἀκολουθεῖ ὡς θυγάτηρ ἡ Ἀπογοήτευσις. Ἡ πρώτη ἀνοίγει τὴν θύραν καὶ παρέρχεται, ἡ δευτέρα εἰσέρχεται καὶ κάθηται.

Ἡ ὁμιλία τῶν γυναικῶν ἐκθηλύνει. Ἡ τῶν ἀνδρῶν ἐκτραχύνει.

Πᾶς τις αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην τρίτου φίλου, καὶ παρακαλῶ τὸν θεόν ἢ τὸν διάβολον νὰ μᾶς ἐξαποστείλῃ ὅσον τάχιον τὸ δῶρον τούτο.

Μαρτενγκῶ.

ΑΜΑΞΗΛΑΤΗΣ

Ἐκτάκτου δεξιότητος, νέος, πρόθυμος, μὲ τὰ καλλίτερα συστατικὰ τῶν καλλιτέρων ἀθηναϊκῶν οἰκῶν, ζητεῖ θέσιν ἢ ἐνταῦθα ἢ ἐν τινὶ ἐπαρχίᾳ ἢ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ. Ἡ διευθύνσις ἐν τῷ γραφείῳ μας.

(Γ'. — α.)

— Εἰξεύρεις ἂν εἰς τὴν ναυαρχίδα μου ἔμεινε μέσα πολὺτίμὸν τι;

— Εἰξεύρω ὅτι ὅλα τὰ ἔχομεν πρὸ καιροῦ μεταφέρει ἐξω εἰς τὸ στρατηγεῖόν σας.

— Ὅλα ἀνεξαιρέτως;

— Ἐμεινε μόνον ἐν ἀρμάρι κλεισμένον, τὸ ὁποῖον δὲν ἤξεύρω τί περιέχει, καὶ τὸ κλειδί θὰ τὸ ἔχῃ μία τῶν δύο γυναικῶν.

— Ἀ, τῆς Φουρτούνας ἀθύρματα! Μὴν ἀνητυχῇς δι' αὐτά.

— Δὲν ἀνησυχῶ διὰ τίποτε.

— Λοιπὸν ἄκουσε. Εἰξεύρεις τί θὰ κάμῃς;

— Λέγετε.

— Θὰ πάρῃς τοὺς πέντε ἀνθρώπους σου, θὰ ἐπιβιβάσῃς εἰς μίαν φελούκαν αὐτοὺς, καὶ τὰς ἐμπρηστικὰς ὕλας, καὶ θὰ βάλετε φωτιάν εἰς τὰ πλοῖά μου.

— Τώρα;

— Τώρα ἀμέσως· εἶναι ἡ κατάλληλος ὥρα.

— Πολὺ καλὰ, εἶναι τίποτε ἄλλο;

— Ὅχι. Ἀλλὰ βλέπω ὅτι δὲν σοὶ ἔκαμαν καμμίαν ἐντύπωσιν αὐτὰ ὅπου σὲ εἶπα.

— Ποῖαν ἐντύπωσιν ἤθελες νὰ κάμῃς;

— Φαίνεται ὡς νὰ τὰ ἤξευρες.

(Ἀκολουθεῖ)

Μποέμ.